

Publicerad 2009-04-23 11:30 av Fr!da

Jag skriver en bok om min barndom till mitt Projekt arbete skulle vara tacksam för lite kritik :) Det här är bara början av boken

Boken

Boken

Bank, bank, Farmor ökade vattentrycket i kranen. Ljudet av vattnet som slog mot disken var så avslappnade. Hon slapp höra. Höra, nej hon slog bort tanken som om det var giftig, det fanns inget att höra. Hon ökade trycket i kranen ytterligare, det var säkrare så.

Hon slog så hårt och skrek men någonstans visste hon att farmor inte skulle höra, hon hörde aldrig, hon diskade helt enkelt allt för ljudligt. Hon visste att han inte skulle släppa ut henne förrän hon gett upp. Hon kände pulsen gå upp. Det var hennes fel det visste hon. Hade hon inte kittlat honom när han bad henne hade det här aldrig hänt. Hon måste sluta förebrå sig, hon måste tänka. Tänk om hon hade tur tänk om det kom någon på besök. Då skulle hon bli fri. Hon måste lära sig att inte göra som han säger. Hon måste märka när han vill något och när han bara är snäll. Hon slutade banka. Desto fortare hon gav upp desto snabbare skulle leken vara slut. Hon visste att han hört henne. Hon kunde föreställa sig leendet som blev allt bredare i triumf, nu kommer hon att göra som han vill. Det visste båda att leken snart var slut.

Han strök sig på armen. Fingertopparna gled längs konturerna av tatueringen. Han hade gjort den för länge sedan och bläcket hade bleknat. De röda trosorna på kvinnan han tatuerat var nu svagt blask orangea. Han visste inte att den aldrig skulle glömmas bort. Att tatueringen skulle så småningom brännas fast vid det 8 åriga barnets hornhinna och vara det första hon ser när hon blundar och det sista hon ser innan hon somnar. Han såg sig om i sovrummet. Allt var stilla och flickan hade blivit tyst. Hon hade gett upp, det är egentligen inte så farligt tänkte han. Han pillade ju bara lite, det var ju en lek det visste hon, en hemlig lek. Vem skulle hon berätta för? Ingen. Leendet blev bredare, det var allt för lätt. Snart skulle han hämta henne men inte än. Hon måste bli tillräckligt rädd för att vara tyst. Kanske ska han ge henne en Zup Alvedon och låta henne kittla lite.

Varför tog det sån tid. Den mörka garderoben fick hennes rädsla att stiga. Han brukar ju komma och hämta henne på en gång varför inte nu. Hon lutade sig mot väggen och slöt de små fingrarna mot en galge i ett försök att lugna ner sig. Tårarna fick inte komma. Allt var hennes fel. Den som är med i leken får leken tåla. Men hon vill inte vara med längre. Hur ska hon säga att hon inte vill vara med utan att han blir ledsen eller besviken, det här var ju deras lek. Greppet runt galgen blev hårdare. Det var ju på det sättet hon visste att låtsas farfar älskade henne. Sekunderna tickade långsamt, som minuter nästan som timmar. Kunde inte pappa komma och hämta henne, han hade varit borta länge nu. Han borde komma snart intalade hon sig själv och hjärtat slog lite långsammare. Då hörde hon någon ropa från köket, det var farmor. Det var mat. Handtaget till garderobsdörren trycktes ner och med ett glädje skutt sprang hon ut i köket. Hon kände lukten av farmors pannkakor när hon öppnade köksdörren. Farmors pannkakor var speciella. Det var alltid grädde i dem och då blev de extra goda. Hon gjorde alltid pannkakor om någon var ledsen. Och hon var lite ledsen. Leken var inte avslutad så därför var han arg och besviken det visste hon. Men efter maten skulle hon

skynda sig ut och leka, utan honom. Om hon hade tur var han inte kvar när hon kom in eller så hade pappa kommit hem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fr!da med Poeter.se id #27990 innehar upphovsrätten